

V řízení před nss-em mohla by se stěžující si pokladna brániti toliko námitkou, že bylo jí v jejích procesních právech, které jí poskytuje cit. polic. tr. řád, ublíženo.

Námitku tohoto obsahu však stěžující si pokladna ve stížnosti vůbec nevznáší a bylo tudíž stížnost jako nepřipustnou odmítnouti.

Č. 3440.

Státní zřízení: * Ani zákon č. 222/1920 ani nař. č. 666/1920 neposkytují úřednímu zřízení nárok na započtení presenční služby vojenské, na niž byl vzat zřetel při propočítání služební doby, do časové základny pro výměru služného.

(Nález ze dne 3. dubna 1924 č. 5551).

Prejudikatura: Boh. 2987 adm.

Věc: Josef O. v Š. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o započtení presenční služby vojenské do pense.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem min. pro Slov. z 20. září 1922 byla st-li dle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. propočtena ke dni 31. prosince 1920 služební doba dle postupových lhůt, stanovených zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. úhrnem 28 lety, 3 měsíci a 8 dny, při čemž byla vzata v počet vojenská služba presenční, konaná st-lem od 1. října 1894 do 8. října 1897, tedy v úhrnné době 3 let a 8 dní. Ve výnosu podotknuto, že se zřetelem k výsledkům propočtení zařazuje se st-l dnem 1. ledna 1921 do 13. platové stupnice zřízenecké a poukázání mu odpovídající plat.

Výnosem téhož úřadu z 2. července 1923 byl st-l k vlastní žádosti pensionován a rozhodnutím z 26. září 1923 byla mu vyměřena pense na podkladě služební doby 27 let a 10 měsíců.

Žádosti, aby pense byla vyměřena na podkladě uvedených 28 let 3 měsíců a 8 dnů s připočtením další služby od 1. ledna 1921 v době 2 let 7 měsíců, nebylo vyhověno. — — —

Rozhoduje o stížnosti, uvažoval nss takto: — — —

St-l vytýká, že postupem žal. úřadu zasaženo bylo v jeho práva nabytá z propočítavacího dekretu, vydaného dle zák. č. 222 z r. 1920. K tomu třeba podotknouti, že tento dekret neobsahuje ve svém doslovu ničeho, oč by st-l mohl uplatňovaný nárok opíratí a nutno proto zkoumati, zda jej nelze odvoditi z uvedeného zákona samotného.

§ 2 cit. zák. stanoví toliko, že státním zaměstnancům, kteří nejsou zařazeni do hodnostní třídy, propočítává se jejich celková služební doba, započítatelná (započtená) pro zařazení a postup v dosavadním služebním poměru dle postupu, stanoveného zák. č. 541 z r. 1919 a že podle takto dosaženého výsledku nastane zařazení do příslušné platové stupnice. Ohledně započtení let ztrávených ve službě vojenské, odkazuje § 4 na cestu nařizovací. VI. nař. č. 666 z r. 1920, vydané k provedení tohoto zák., zdůrazňuje opětně v odst. 2 § 1, že jeho ustanovení dotýkají se započtení služeb dosud nezapočtených pro po-

stoup do vyšších požitků a stanoví v § 12, že presenční služba vojenská započítává se jen potud, pokud nebyla z trestu prodloužena.

Uvedené normy pojednávají tedy dle svého výslovného znění toliko o započtení služební doby pro z a ř a z e n í a p o s t ů p. Otázkou započtení služební doby pro p e n s i nezabývají se vůbec. To ostatně odpovídá i účelu a úmyslu, který předpisy tyto sledují, totiž vyrovnati nerovnosti, jež zejména pro starší zaměstnance vznikly z toho, že značnou část své dosavadní služební doby absolvovali za postupových poměrů mnohem nepříznivějších, než jejich mladší kolegové, kteří hned od počátku své služební doby nebo v jejich počátcích stali se účastnými pozdějších výhodnějších předpisů o časovém postupu, zejména služební pragmatiky z r. 1914, zák. č. 541/1919, pokud se týče zák. č. 25/1920. Neposkytuje tedy ani doslov zák., ani jeho účel opory pro závěr, že služební doba, vypočtená dle jeho ustanovení, má tvořiti základ pro vyměření pense vůbec a jest tím méně považovati za odůvodněný nárok na takové započtení vojenské služby presenční, nýbrž nutno míti za to, že v tom ohledu zůstaly dosavadní předpisy nedotčeny. Ty měl patrně na mysli i žal. úřad, odůvodňuje zamítavé stanovisko, zaujaté k žádání st-lovu poukazem k tomu, že jeho presenční služba vojenská nepředcházela bezprostředně jeho službu župní. To však stížnost nepopírá, nýbrž hájí právní stanovisko, že nárok jí uplatňovaný byl založen jedině dekretem o propočtení služebních let. Postrádá-li však tento názor, jak vyloženo, jak právní opory zákona, tak i podkladu ve správních spisech a neuplatňuje-li stížnost proti nař. rozhodnutí výtek dalších, nutno ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3441.

Učitelstvo: * Učitelky na odborných školách pro ženská povolání (zák. ze 17. února 1922 č. 75 Sb.), vzdají-li se služby při svém provdání, nemají nároku na odbytné.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 5529).

V ě c: Marie Š. v B. proti ministerstvu školství a nár. osvěty (soudce Dr. Kar. Krautschik) o odbytné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-čka, která byla dekretem žal. úřadu z 12. prosince 1921 jmenována učitelkou X. hodn. tř. ad personam ve stavu učitelstva státních škol průmyslových a odborných a přikázána službou české škole rodinné v Z., provdala se dne 9. září 1922.

Její prohlášení, podané dne 11. ledna 1923, že vzdává se služby, spolu se žádostí za přiznání odbytného vyřídil žal. úřad nař. rozhodnutím v ten rozum, že žádosti st-ččině za propuštění ze státní služby se vyhovuje a její požitky se zastavují, kdežto žádosti za odbytné že vyhověti nelze, ježto není zákonem odůvodněna. — — —

Stížnost shledal nss bezdůvodnou.

Odůvodnění nař. nálezu, jež neuvádějí nijaké zvláštní konkrétní okolnosti, pro které se právě st-čce odbytné odpírá, odvolává se zcela všeobecně na to, že žádost za odbytné »není zák. odůvodněna«, poukazuje